

Badische Landesbibliothek Karlsruhe

Digitale Sammlung der Badischen Landesbibliothek Karlsruhe

**Disputatio Theologica Solennis De Termino Salutis
Humanae Peremptorio**

**Neumann, Johann Georg
Green, Georg Sigismund**

Vitembergae, 1700

§. XV

urn:nbn:de:bsz:31-105555

cessores, per submerfionem in mari rubro, per retractionem solis atque diei, & alia innumera hujusmodi miracula, excitabantur, adeo, ut teste Scriptura, *omnes populi, sub omni caelo ista perceperunt. Deut. 2, 25.* tamen occultior quaedam *gratia* subinde révocavit illos, nec deserit hodiernum: dum non tantum per naturalem pædagogiam, ad inquirendum verum Deum invitantur, sed etiam $\Phi\theta\gamma\gamma\omega\nu$ & sonum, *per omnes terras diffusum. Rom. 10, 20.* percipiant; qui certe vi sua divina multo efficacius trahit, quam fama de Salomone quondam sparsa. Verum hanc abyssum sapientiæ divinæ, altius, quam par est, scrutari non decet, *Rom. 11, 33.*

§. XV.

Præterea V. non minimum erroris fulcimentum inde est, quod Dissidentes perpetuo confundunt pœnas temporales juxta ac æternas. Et temporales quidem illæ vel *antecedentes* sunt, nec cum ultimo hominis interitu conjunctæ; vel *finales*, ipsamque æterni supplicii irrogationem simul involvunt. Sic Deus aliquando terminum pœnarum impiis præfigit, qui tamen non prohibet, quo minus Deum implorare, & precibus expiare præsentem calamitatem, (utut frustra) soleant. *Prov. 1, 20, 32. Hiob. 27, 9, 10. Mich. 3, 4. Zach. 7, 11. Jerem. 7, 16, 11, 11, 14, 11, 15, 1, 6.* Sed tantum abest, ut dies hic afflictionis, terminus salutis *peremptorius*, ut potius *invitatorius* ad agnitionem peccati, & agendam pœnitentiam, dici rectius mereatur. Nec quicquam proinde ad rem faciunt, loca, quæ in speciem, tam operosæ probationis, hic cumulantur. *cap. 6, 7, 8, 9.* Nam pleraque omnia de *castigationibus* & *pœnis* divinis loquuntur, quibus, ceu *verbis*, ut ita dicam, *realibus* admonentur impii, ut *ἀποτροπίας* juxta ac *ὑπερόδους* Dei observent, & pœnas æternas evitare discant. Ecquis

vero ab irrogatione pœnarum, mortem hominis antecedentium, colligere aufit, ad perpetuam exclusionem à salute ipsa? quippe quæ pœna æterna est, adeoque hominis mortem demum insequitur. *Ebr. 9, 27.* Vicissim cum admoniti, sæpe non resipiscant impii, sed peccata peccatis augeant; *finale*q; & ultimam Dei vindictam sibi attrahant; tandem metrum veluti peccatorum definit Deus, & *terminum salutis* decernit, sed quem illum? *ultimum* certe & *finale*, per quem demum fit, ut peccatores omni spe gratiæ æternum excidant *Luc. 17, 26.* Ita Deus *mundo ante diluviano, Judæis, Cananitis, Nimivitis,* aliisque, ultimam deletionem ac stragem denunciavit. At sub ipsis iræ cataractis, illustres gratiæ suæ radios adhuc sparsit: dum pluviis per 40. dies immixtis, conversionis adhuc spatium impiis indulgit, id quod Chrysostomus, Lutherus, Osiander, aliique observant. *Vid. Calov. Comment. in Genes. p. 678.* De Cananitis autem præclare Sapiens differit: *His etiam tanquam hominibus pepercisti,* inquit, *misisti que præcursores exercitus tui, velut crabrones, ut eos lente exterminarent. Paulatim vero puniendo, dabas locum pœnitentiæ; non ignorans, quod prava esset ipsorum generatio, & insita malitia eorum, & quod non mutatura esset se cogitatio eorum in seculum &c. Sap. 12, 1. seqq.* Jam manifesta hæc *δυσλογία* est: Deus finaliter impœnitentibus terminum exitii æterni decrevit; Ergo quoque terminum hujusmodi ante finem vitæ incredulis constituit, quo ipsos a gratia & salute perpetuo excludat? Quin potius pro nostra sententia hæc militant exempla, & fortius ita stringunt: Si terminum exitii Deus totius mundi peccatoribus prænuñciavit, & usque ad ultimum vitæ halitum pœnitentiæ spatium indulgit; conficitur sane, omnibus omnino hominibus, tempus conversionis & salutis ad ultimam

ultimam mortis horam prorogari. Jam vero ex allegatis exemplis evictum est prius, ergo & consequitur posterius.

§. XVI.

Quibus in hunc modum confectis, illud VI. sedulo monendam, ne quis hac assertionem nostram quoddam securitatis asyllum adornari putet, ad quod se recipiant contumaces, ubi ad agendum pœnitentiam impelluntur. Nam 1.) Διλονία τῆς πœνιεντίας non minus legis severitatē, quam Evangelii dulcedinem, exposcit: ne mentibus securis per omissionem officii Legalis frigida suffundatur: pavidis autem, vel dubitationis vel desperationis somenta suppedirentur. 2.) Dilationem pœnitentiæ, nemo bonus non detestatur, quippe quod Deus hominem privare usu rationis, ex vivis eripere, & innumeris casibus τὸ *Hodie* *Pf. 95, 6.* finire, adeoque in præsentissimum animæ periculum conjicere potest: *Quis vobis monstravit, fugere a ventura ira? jam enim securis ad radicem arboris posita est; facite ergo fructum dignum pœnitentia. Matth. 3, 7.* 3.) denique multos esse impœnitentes, qui subinde deteriores fiant, & ad finem usque vitæ sub ira Dei maneant; iterum a nobis minime negatur: sed an his ad pœnitentiam, sic intercerpta sit via, ut per decretum judiciale Deus nolit ipsis conversionis gratiam restituere, id in præsentem disceptatur. Quæstio itaque, ut rem paucis complectar, huc redit: *An peccatori, dum vivit, ad Salutem pateat, per pœnitentiam aditus; vel potius termino quodam peremptorio longe ante obitum hinc excludatur?* Affirmamus quæsitum prius; posterius vero, ut heterodoxum ac damnabile repudiamus.

SECTIO II.

§. I.

EXplicatis iis, quæ ad statum controversiæ pertinebant, de
i. sis